

1944-та вървеше към края си. Чарли Метърс се покатери върху една от многобройните купчини отломки, осеяли цял Лондон. Правеше всичко по силите си, за да остане скрит в нощните сенки. Момчето щеше да навърши четиринайсет на следващия си рожден ден. От смъртта на родителите му бяха изминали години. Осемнайсет хиляди души бяха загинали само за осемте месеца Блиц, а един от шестима лондончани беше останал без покрив над главата си по едно или друго време. На Чарли понякога му се струваше, че срутените сгради наоколо са повече от оцелелите. Такава голяма загуба лесно може да внесе смут в душата на всекиго, да го обърка. Но той бе устоял.

Сега крачеше бързо по улиците, озарени от бледа лунна светлина. Властите не бяха отменили затъмненията, а електричеството – когато го имаше, разбира се – беше твърде ненадеждно. Същото се отнасяше и за газта. Синкавите ѝ пламъчета се бяха превърнали в рядка гледка, докато шепите, пълни с откраднати въглища, също се бяха превърнали в далечен спомен. Страната продължаваше да се сражава във войната, която беше обхванала целия свят и беше поразила с особена жестокост родния град на момчето. То обаче нямаше нищо против обгърналия го мрак, всъщност това само му помагаше да постигне целта си.

Чарли продължи да се катери по купчините тухли, залели улицата като застинали вълни, и да заобикаля строгите знаци, които предупреждаваха за неизбухнали бомби. И видя една такава. Грубите букви върху нея бяха изписани на език, който той не беше в състояние да прочете, но въпреки това знаеше какво пише там: GOTT VERDAMMT DIE ENGLISCHE. Е, само Бог може да прецени кой народ да прокълне и това няма да са англичаните, каза си Чарли. Положението изглеждаше по-обнадеждаващо, отколкото преди година, поне според откъслечните новини, които дочуваше по радиото, разговорите, които подслушваше по улиците, или вестникарските заглавия, които успяваше да зърне.

Той вдигна нагоре колана на панталона си, чиито крачоли беше навил три пъти и който до миналата седмица беше лежал на рафт в магазин за преоценени стоки, където срещу няколко шилинга човек можеше да си купи върнати, дефектни или намалени стоки. Опащката, която не се побираше вътре, се беше изляла на тротоара, докато отчаяните жители на Ист Енд се опитваха да се снабдят с някоя и друга полезна вещ. Бабата на Чарли, която отдавна бе използвала почти всичките им купони за дрехи, се нареди търпеливо на опащката и след няколко уморителни часа успя да осигури на внука си чифт сносни панталони, които нямаше да му омалееят поне през следващата една година.

Чарли имаше дълги крака с щръкнали колена, а обувките му бяха твърде малки, протриваха кожата му и го принуждаваха да пристъпва внимателно дори когато бърза. Кое то се случваше доста често.

Силният вятър, който фучеше през широките зловещи отвори, появили се на мястото на рухналите сгради, стихна за миг. Чарли дочу хриптенето на ауспуха на приближаващ се автомобил и бързо клекна зад кофа за боклук, пълна с отломки от разрушената сграда зад нея. Когато видя кой идва, изпита задоволство, че се е скрил навреме.

В раздрънкания морис седяха двама полицаи със сънени зачервени очи. Те търсеха хора като Чарли. Такива, които жителите на Уест Енд смятаха за безделници и престъпници. И сочеха обвинително с пръст всеки, роден в „Бетнал Грийн“, „Степни“ или „Ист Хем“.

Може да съм престъпник, но има причина за това, помисли си Чарли.

Бедняците ценяха своите притежания, защото те бяха толкова малко, че винаги се намираха пред погледа им. Богаташите не страдаха за загубата на някоя вещ, тъй като имаха поне още четири от същата. Следователно Чарли не изпитваше никакви угризения, когато се налагаше да облекчи богаташите от техните излишъци.

Колата с двамата полицаи се скри в нощта и той излезе иззад кофата за боклук. Мина покрай един магазин, върху който беше паднала бомба и от прозорците и вратата нямаше и следа. На табелката на фасадата пишеше: „Отворено“. Нима можеше да бъде по-отворено от това?

Тази вечер Чарли имаше съвсем ясна цел: обувки. Обувките за момчета на неговата възраст се оказаха изненадващо дефицитна стока в Лондон. Все пак онези, които разполагаха с достатъчно пари, можеха да си ги осигурят без особени проблеми. Чарли обаче нямаше пари, затова процесът по набавянето им се различаваше малко от обичайния, макар от гледна точка на закона разликата съвсем да не беше „малка“.

Той се беше запътил към елитното училище „Светият спасител“. По-голямата част от учениците му бяха постъпили там благодарение на семейното си състояние или благородния си произход и само шепа от тях бяха приети заради личните си качества и умения.

Чарли нямаше пари, нямаше благороден произход, не можеше да се похвали и с кой знае какви качества. Той не се интересуваше от това училище с намерението да получи отлично образование или да постигне бъдеща слава, а просто да намери подходящи обувки. Разбира се, би предпочел да си намери работа, вместо да прибъгва до кражба, но беше прекалено малък, прекалено необразован и прекалено *невзрачен* – дума, която беше чувал неведнъж, – за да стане помощник-продавач в магазин или помощник-касапин в месарница. И дори когато успееше да намери някоя работа, дойдеше ли време да му платят,

възрастните все измисляха някаква причина да не се разделят с няколко шилинга.

Заваля дъжд и капките се посипаха по тънкия скреж, който сякаш бе покрил всичко наоколо. Това обаче не беше скреж, а миниатюрни парченца стъкло от прозорците, които бомбите първо бяха натрошили, а после разтопили. Под силния ръмеж това стъклено покритие наподобяваше металния корпус на самолет. Момчето беше виждало много самолети. Небето над Лондон гъмжеше от тях и не всички се задържаха там.

Чарли беше прекарал нощ след нощ с противогаз на главата, свит на кълбо, докато край него стомана, експлозиви и детонатори се сблъскаха с тухлени зидове, дялани камъни и – твърде често, уви – крехка плът. Човек никога не знаеше кога от висините ще се стовари нещо, което ще сложи край на живота му. Чарли обаче беше оцелял. Поне засега.

Той облиза тънките си устни и си пое дълбоко дъх.

Аз не съм момче.

Аз съм мъж.

Тогава, дръж се като мъж, Чарли!

Това беше мантрата, който той си повтаряше от известно време. Нищо чудно да го прави до края на живота си, колкото и дълъг или кратък да се окаже той.